

**בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוט ח"א
בפני:**

סא"ל מיכל אמברס-שחר

(ע"י ב"כ, סרן עמית גרינהויז)

המבקש: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד צ'רלי סבג)

המשיב: ח/XXX טוראי י' מ'

החלטה

1. ביום 6.5.2018 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום בעברות שעניינן: אלימות כלפי ממלא תפקיד; הוצאת נשק מרשות הצבא; שימוש בלתי חוקי בנשק והטלת מום. בד בבד עתרה התביעה הצבאית למעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים. בדיון שהתקיים באותו יום הורה כב' הנשיא על קציבת מעצרו הסגור של הנאשם עד ליום 10.5.2018 והפנה העתק החלטה לרש"ץ קב"נים, לנוכח חוות דעת פסיכיאטריות ומסמכים רפואיים שהוצגו "בכדי שאבחונו של הנאשם יושלם בשים לב לתמונה המלאה".

2. בדיון שהתקיים לפניי ביום 10.5.2018 טרם התקבל אבחונו העדכני של הנאשם מטעם גורמי ברה"ן במתקן הכליאה. הסגור התנגד להמשך מעצרו הסגור של הנאשם. הועלו טענות הן בנוגע לתשתית הראייתית הלכאורית; הן בנוגע לחוקיות המעצר; הן בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם במועד ביצוע העברה וכיום. בתום הדיון, הוריתי על קציבת המעצר עד ליום 13.5.2018 לצורך עיון מקיף בחומר הראיות ומתן החלטה מנומקת. זאת, לאחר שמצאתי כי עיון ראשוני בחומר הראיות העלה קיומה של תשתית ראייתית מבוססת לעברות שבכתב האישום ובצדה עילות מעצר. להלן תובא החלטתי לאחר עיון מעמיק בחומר הראיות.

ראיות לכאורה

3. נקודת המוצא לבחינתן של הראיות בשלב המעצר עד תום ההליכים, היא כי בית המשפט נדרש להעריך באופן הסתברותי האם קיים בנסיבות העניין "סיכוי סביר" להרשעה מבלי לקבוע מסמרות בשאלת משקל ומהימנות (בש"פ 1366/17 אלזידאנה

נ' **מדינת ישראל** (טרם פורסם, 3.4.2017)). דין הוא כי בחינה זו **אינה** מחייבת ליישב סתירות בין גרסאות ולקבוע ממצאי מהימנות וממשקל, אלא לבחון את חומר הראיות הגולמי ביחס לעברות המיוחסות, זאת בפרט באירועי אלימות סוערים שבהם, מטבעו של דבר, רואה כל עד את ההתרחסות מזווית הראיה שלו ובהתאם למיקוד תשומת הלב שלו באירועים (ע"מ 27,28/18 **התובע הצבאי הראשי נ' טור' ק' וטור' ל'**, בפס' 11 (2018)).

4. התשתית הראייתית הניצבת בבסיס מקרה זה, כוללת **ראיות למכביר** שנאספו ביום האירוע ובימים שלאחריו. אבן היסוד בבחינת התשתית הראייתית הלכאורית היא

גרסת הנאשם.

ביום 26.4.2018, יום התרחשות האירוע, בשעת אחר הצהריים נגבתה אמרתו הראשונה. בחקירותיו הוא שיתף פעולה ומסר גרסה **מלאה ומפורטת** בנוגע להשתלשלות האירועים. בפתח החקירה, הודעו לו זכויותיו, לרבות זכות ההיוועצות והוא בחר שלא לממש זכות זו ומסר "אחר כך" (אמרה מיום 26.4.2018 בעמ' 1). לוז האירועים פורטו, כאמור, בהרחבה ומפאת חשיבותם, אביאם כלשונם –

"קמתי בוקר אמרתי 'היום אני גומר את הסיפור הזה'... היום אני יוצא מהבסיס שלי עם טופס שחרור או בתוך ארון למות... הייתי פוגע בעצמי לא סתם גנבתי את הנשק" (עמ' 1 לאמרתו הראשונה מיום 26.4.2018 ש' 8-10).

העד ציין כי הגיע עם הקיטבג הצבאי שמקבלים מהבקו"ם מתוך **כוונה לסיים את שירותו הצבאי ולהזדכות עליו.**

"באתי לזאתי, זאת ששמרה בש.ג. לא היה איתה עוד אנשים, ניסיתי לקחת לה את הנשק, בא עוד איזה מישהו, לא יודע מי זה, לא מכיר אותו. הבנתי שיהיה בעיות אז הוצאתי את הספריי, גז פלפל, ריססתי בכוונה, לא יודע איפה פגעת... לקחתי את הנשק ממנה, יצאתי מהבסיס התחלתי לעלות למעלה, אח"כ יצאו מהבסיס שם אנשים... התחילו ללכת אחריי, אני אומר להם 'תפסיקו תפסיקו'... ממשיכים ללכת אחריי ולצעוק עלי "תעצור" ממשיכים אלי יותר ויותר מהר, יריתי למעלה, לאוויר, המשכתי ללכת למעלה, אחרי כמה עשרות מטרים, הגיעה השיירה של הקצינים... נעצרו לידי ...

התחילו להגיד 'תוריד את הנשק תעזוב את זה'... התיישבתי לצד הכביש, שמרו ממני מרחק של מטר... כל אחד, מפקדים שאני מכיר ניסו לדבר 'תוריד את הנשק'... מפקד הגף... התקשר אלי לטלפון, משא ומתן כביכול קצר שאני אנצור את הנשק, כולם ביקשו ממני לנצור, לא רק גטו, נצרתי את הנשק, היה תלוי עלי, תלה צוואר, מופנה כלפי מטה, כשהם הגיעו אלי אני כיוונתי את הנשק עלי, כשהקנה מופנה לצוואר שלי, ברגע שכולם הגיעו והתחילו לדבר הורדתי את הנשק, לא כיוונתי על אף אחד מהם... שאלו אותי מה אני רוצה, אמרו לי שאני אקבל... נתתי את הטלפון למי ששאל... אחרי כמה שניות קפצו עלי כולם, טיפה התנגדתי, פרקו לי את הנשק, לקחו לי אותו, השכיבו לי אותו על הרצפה ונגמר האירוע." (אמרתו מיום 26.4.2018 בעמ' 2 ש' 8 עד עמ' 3 ש' 6).

אשר לריסוס פני החיילת השיב, בהמשך האמרה, כי לאור העובדה שמישהו אחר הגיע "ריססתי אותה בגז מדמיע" (עמ' 12 ש' 5); וכי "היא התחילה להתנגד... התכופפה כזה" (עמ' 15 ש' 25). כשהוצג לו תרסיס גז הפלפל מהזירה אישר שזה שלו והוסיף שמאז שהשתמש בו לא ראה אותו (עמ' 6 ש' 4-9).

בנגע לשלב הירי הוסיף לציין בהמשך האמרה, כי לאחר חמישה מטרים מהש.ג. דרך את הנשק, וכאשר ראה שהם מתקרבים והבין שהם לא הולכים לעצור, כיוון את הנשק למעלה וירה, סובב את הנצרה ממצב "בטוח" ל"בודדת" וירה (אמרתו בעמ' 9 ש' 4). בהמשך כשעומת עם העובדה שבבית הבליעה של הנשק נמצא כדור בודד נוסף, ציין "יריתי, זה מתחלף לבד, אז היה עוד כדור, כשקפצו עלי הנשק היה נצור" (עמ' 10 ש' 11-10). בהמשך ציין, כי ירה באוויר "כי לא יכולתי לעצור את מי שהתקרב אלי בדרך אחרת" (עמ' 12 ש' 22-23). בחקירה הוצג לנאשם תרמיל שנפלט מהנשק ולשאלה האם שלו, השיב "אני מאמין שכן... אני יריתי לא הסתכלתי לאן הוא עף, מה שמצאו מצאו" (אמרתו בעמ' 6 ש' 10-16) את שלב ההשתלטות עליו תיאר הנאשם כשלב שלווה בבהלה ובהתנגדות מצדו (אמרתו בעמ' 3 ש' 10). הנאשם הוסיף כי "אם לא היו מוציאים את המחסנית, הייתי מכוון על עצמי את הנשק, הייתי יורה בעצמי" (עמ' 3 ש' 12-13). בהמשך אמרתו מאותו היום, ציין כי המחסנית הייתה בתוך הנשק, המק פורק שלה היה בפנים, אחרי שיצא מהש.ג., דרך את הנשק והמק פורק יצא (ראו בעמ' 8 ש' 20-22).

באמרה נוספת שנגבתה מן הנאשם בחלוף מספר ימים, הוא צמצם באורח משמעותי את גרסתו. ציין כי כל האירוע היה "מהר", כי הרגיש שהוא רועד "משהו כמו התקף חרדה". לא זכר האם הייתה התנגדות מצד החיילת. זכר כי הוציא את הספריי אך לא זכר האם השתמש בו, "אני לא חושב שהשתמשתי בספריי הפלפל", ציין כי "הורדתי ממנה את הנשק איכשהו" (אמרת הנאשם מיום 2.5.2018 בעמ' 2), והדגיש כי לא נגע בה אלא בנשק בלבד ("אין לי שום סיבה לגעת בה... לא הגיוני... יצאתי תוך שניה מהבסיס" עמ' 3 לאמרה זו). לאחר כמה מטרים אישר שוב שהעביר את הנשק למצב בודדת וכיוון אותו לעבר סנטרו מתוך מטרה לפגוע בעצמו. עוד ציין כי במהלך ההשתלטות עליו, עשו "כל מיני תנועות לא נחוצות עם הידיים... וקיללו אותי" (עמ' 3). באמרה נוספת, מאוחרת יותר מאותו יום, צומצמה הגרסה אף יותר לכדי "יצאתי מהבסיס, עליתי למעלה לספסל... כל מה שרציתי זה ללכת לשם, אח"כ כל האנשים האלה באו אחריי, צעקתי שיעצרו כמה פעמים ושאני לא רוצה בעיות, כיוונתי למעלה את הרובה, לחצתי ולא היה כלום, כנראה הרובה היה נצור.... אח"כ כיוונתי את הנשק שמאלה, רק כשסובבתי את הנצרה לבודדת, אח"כ יריתי למעלה" (אמרה שניה מיום 2.5.2018 בעמ' 2). לגבי החיילת שעמדה בש.ג., ציין "אני נשבע וחוזר שלא נגעתי... ולא התכוונתי לגעת בה בשום צורה...לא רציתי לפגוע באף אחד, אם קרה ונגעתי, אני מצטער...ואם זה קרה אז הייתי באמוק מטורף" (שם).

5. בחינת אמרות הנאשם בחקירה על פרטיהן, מעלה כי בחקירה הראשונה מסר הנאשם גרסה מלאה, קוהרנטית ומפורטת, בעלת הגיון פנימי, זאת בהשוואה לגרסה המצמצמת המאוחרת שנגבתה ממנו, שהיא כללית יותר, יש בה חללים תוכניים והיא מעלה על פניה תמיהות. יתרה מכך, פרט להשוואת הגרסאות על רקע תוכן והגיון הפנימי, מתיישבת הגרסה הראשונה והמפורטת שנמסרה בחקירה הראשונה היטב עם שלל העדויות שנאספו מזירת ביצוע העברה, וזאת להבדיל מהגרסה המאוחרת שמסר.

למעשה לכל אחד מהשלבנים המפורטים באירועים שבכתב האישום, נמצאו עדויות המחזקות את פרטיה של הגרסה הראשונה שמסר הנאשם. מדובר בעדי ראיה שמסרו פרטים על אודות ההתרחשות באותו פרק זמן, כך שמבחינה כרונולוגית ההשתלשלות כולה נלמדת כתוצאה, הנשען לכאורה על גרסת הנאשם וגרסאות עדי הראיה השונים המשלימה את התמונה בכל אחד מהשלבים.

6. על נסיבות הרקע שהובילו לאירועים המנויים בכתב האישום עמד בעדותו רס"ר ט' מפקד המחנה המנהלתי. עד זה פירט בעדותו את המסלול הצבאי של הנאשם, שטופל באופן תדיר על ידי גורמי ברה"ן בצה"ל. החל ביום 17.4.2018 נעדר הנאשם

מן היחידה ובעקבות שיחה עם האב, דווח עליו כי הוא בחופש. בהמשך, לאחר יום העצמאות, ניתנה לו הזדמנות נוספת, אך לא הגיע ליחידה מיום 22.4.2018 ולכן דווח כנפקד. יום לפני האירוע שבכתב האישום, מסר העד כי ערך ביקור בביתו של הנאשם, במהלכו מסר לו הנאשם ש"הוא היה בבי"ח פסיכיאטרי שלא התייחסו אליו, אמרתי לו שהוא נפקד והוא צריך לחזור והוא אמר לי 'מחר אני חוזר, אני אעשה סוף לזה' שאלתי אותו מה הוא מתכוון לעשות, הוא אמר שהוא מסיים עם הצבא, **שלא אכפת לו לפגוע לא בעצמו ולא באחרים**" (עמ' 1 ש' 14-24). הדגשות כאן ולהלן הוספו.

7. **אמרתה של רב"ט ב' י' ד'**, החיילת שעמדה בש.ג. וממנה חטף הנאשם לכאורה את הנשק, נגבתה ביום 29.4.2018. העדה מסרה את הפרטים הבאים –

"הייתי בשמירה בש.ג. המנהלתי... בא מישהו בשם ים... ביקשתי מעובדת הרס"ר אם היא מכירה אותו כדי שנוכל להכניס אותו, היא אמרה שכן... הוא אמר לי 'את יודעת מה, תני לי את הנשק רגע'. אמרתי לו לא והתרחקתי בערך 2 מטר, הוא תפס אותי מאחורה בכתפיים וניסה למשוך את הנשק מהרצועה. ראיתי את הידיים שלו גם על הנשק וניסיתי להדוף אותו, התחלתי לצרוח אבל לא היה אף אחד באזור הזה. אנחנו שומרים עם מחסנית בהכנס ואני די בטוחה שהוא סובב את המחסנית מנצור לבודדת, הוא הוציא גז מדמיע וריסס לי בפנים ואז בגלל שלא יכולתי לראות יותר הוא משך לי חזק את הנשק ונפלו לי המשקפיים וברח מהש.ג. עם הנשק" (עמ' 1 ש' 5-13).

לאחר מכן, ציינה העדה, כי הגיע חייל שסייע לה למצוא את המשקפיים. כי לחצה על לחצני המצוקה, התקשרה לחמ"ל ובכתה (שם, ש' 13-15). בהמשך אמרתה ציינה כי הנשק היה עליה עם מחסנית בהכנס במצב נצור, מק פורק בפנים, "כשהוא נאבק בי הוא העביר אותו לבודדת" (עמ' 2 ש' 11). עוד ציינה כי במהלך חטיפת הנשק, הכאיב לה הנאשם בצווארה (עמ' 3 ש' 7).

העדה קיבלה טיפול ראשוני מרופא היחידה, בהמשך פונתה לקבלת טיפול רפואי בביה"ח זיו בצפת, אובחנה שריטה בקרנית עינה הימנית, ניתנו לה טיפות אנטיביוטיות והותאמו לה שלושה ימי מחלה (עמ' 2 ש' 4-9; ראו סיכום ביקור החיילת במרכז הרפואי זיו). עדות זו מתיישבת עם הגרסה שמסר הנאשם על מאסר

שניהל עם החיילת על רקע התנגדותה, ועל הנזק הרפואי שנגרם לה בסיומו בעקבות השימוש בתרסיס הגז שהיה בידי.

8. **לאירוע חטיפת הנשק מידי החיילת**, היה עד **רב"ט ח' ד'**, שהמתין באותה עת בתחנת האוטובוס הסמוכה. העד ציין כי בעודו משוחח בטלפון שמע צעקות של החיילת לעברו, שכן ידעה שהוא בתחנת האוטובוס, כך תיאר את הדברים:

"אני רואה את י' מנסה לחטוף לה את הנשק ומרביץ לה, שהגעתי למקום אני צועק לו מה אתה עושה תעזוב אותה. שהגעתי לאזור עצמו הרגשתי שאני נחנק והיה ריח של גז פלפל, אני מנסה להפריד ביניהם שלא ייקח לה את הנשק, הוא כיוון אלי את הגז פלפל שלו והפלתי לו את זה מהיד, והוא לקח לה את הנשק, הוא כאילו לא רואה כלום. אחרי שהוא לקח לה את הנשק צעקתי למפקדים... הוא הלך בכיוון מעלה ההר... הלכתי לבדוק מה עם החיילת וראיתי שמרט, המפקד של חדר האוכל רץ אחריו ומנסה לעצור אותו ואז נשמעה ירייה" (עמ' 1 לאמרתו מיום 26.4.2018 ש' 2-13).

באשר לרגע חטיפת הנשק מידי החיילת ציין כי החיילת כופפה את כל הגוף, בניסיון להתנגד למעשיו, "היא הייתה עם עיניים עצומות, נפלו לה המשקפיים, הוא דחף אותה וניסה בכוח לקחת ממנה את הנשק, הרביץ לה... שמעתי שהיא קוראת לי, מיד באתי לעזור לה" (עמ' 1 ש' 15-18; ראו בהקשר זה גם התיאור בעמ' 2 ש' 2-4). העד, שהגיע למקום אחרי שהנאשם ריסס לכאורה את פניה של החיילת, ציין כי לאחר האירוע הייתה החיילת "אדומה ושפופה עם עיניים סגורות ואדומות... הוא הפיל לה את המשקפיים והיא לא ראתה כלום" (עמ' 2 ש' 15-16). אשר לשלב הירי לאחר שעזב הנאשם את הש.ג. הוסיף ותיאר "המפקדים צועקים לו תעצור בוא נדבר ונבין מה קרה והוא היה עצבני מזה שעוקבים אחריו ואז הוא טען את הנשק וירה, מזל שהוא לא כיוון את הנשק על משהו...". העד ציין כי שמע את הירייה אך לא ראה אותה (עמ' 2 ש' 23-26; ראו גם את אמרתו של **רב"ט ס' י'** מיום 29.4.2018, שתומכת באמרה זו של העד בפרטיה השונים).

9. העד **רס"ב ט' מ'**, טבח היחידה, העיד כי נקרא לש.ג. לאחר ש"גנבו נשק מהש.ג.". העד הגיע לזירה, יצא את הש.ג. והבחין בנאשם הולך ברגל לכיוון הבסיס המבצעי, הורה לו לעצור, וכך מתאר את הדברים שראה וחווה—

"הוא צעק 'אל תתקרבו אליי תעצרו' ואז הוא ירה באוויר, פעם אחת, כולם נבהלו כולם התחילו לצעוק, המשכתי ללכת אחרי החייל, באיזה שהוא שלב התקשרתי לחמ"ל והודעתי להם שישלחו אנשים" (אמרתו מיום 26.4.2018 עמ' 1 ש' 7-9; ראו גם סרטון שסומן נ.א. 07 המתעד את הליכתו של העד מאחורי הנאשם שנושא קיטבג על גבו ובו נשמעת הירייה).

בהמשך ראה העד את רס"ן מ', מפקד גף הביטחון במחנה, השניים עלו לכלי הרכב, איבדו קשר עין עם הנאשם, ובהמשך הבחינו בנאשם כשסביבו תא"ל ש', טיראן אוחנה וירון מזרחי משוחחים עמו. אשר למצב הנשק בעת שהיה על הנאשם, ציין העד כי הנשק היה על הנאשם, מכוון כלפי מטה, "מחסנית בהכנס, הנצרה הייתה על בודדת" בהמשך התבקש לנצור (עמ' 2 ש' 6-8). העד ציין כי היו שלושה-ארבעה בעת ההשתלטות על החייל וכי לנוכח התנגדותו הופעל כוח סביר (עמ' 2 ש' 17-18).

10. לאירוע ההשתלטות על החייל היו עדים שלושה. תא"ל (מיל') ש' א' ששהה באותה עת בבסיס במסגרת תפקידו כקצין בקרה במילואים, נחקר במצ"ח ותיאר את השתלשלות האירועים, מרגע שישב במשרדו של רני"ג טיראן אוחנה והתקבל טלפון שבו נמסר כי "יש יריות בבסיס". תא"ל ש' תיאר כי תחילה סבר שמדובר באירוע פח"ע, הוא גייס לרשותו חייל לוחם בנ"מ בשם גיא והשניים נסעו למקום התרחשות האירוע. העד תיאר כי בהגיעם לנקודה הממוקמת כ- 200 מטרים מהש.ג. המנהלתי הבחין ב"חייל עולה עם נשק עליו ומחסנית בפנים" (אמרה מיום 26.4.2018, עמ' 1 ש' 22-23). העד הוסיף כי החל בסדרת שאלות לעבר הנאשם על מנת "ליצור אמון בינו לביני הבנתי שזה חייל עם מצוקה נפשית ושצריך לקחת ממנו את הנשק". בהמשך הוסיף העד כי ביקש להרגיע את הנאשם ומיקד את מבטו על הנשק שלו כדי "להבין אם הוא רוצה לבצע עוד פעולות בנשק". העד הוסיף כי התרשם שהוא לא רוצה. העד ציין כי השיחה שלו עם הנאשם עזרה והוא עצר, נשען על המעקה אמר "לא להתקרב", העד הוסיף כי שאל אותו שאלות ותוך כדי התקרב אליו, הוסיף כי ט' התקרב אליו מהצד השני בעמידה, ו"כל הזמן אני שומר איתו על דיאלוג רציף, ביקשתי ממנו לנצור את הנשק ולהזיז את הקנה ממני להוריד אותו למטה. אחר כך כנראה היה שלב כזה שהוא החזיר את הנשק לבודדת שוב, אני לא בטוח הייתי ממוקד בו. הוא חייל שמאוד רוצה להשתחרר מהצבא, רציתי שהוא יבין שאנחנו לא רוצים להרע לו. בעודי מנהל איתו שיח הוא אמר לי **תחתמו לי שמשחררים אותי מהצבא**" (עמ' 2 ש' 10-16). בהמשך תיאר העד כי נוהל שיח בטלפון עם גטו מפקד הגף, הנאשם העביר את השיחה לרמקול, העד הוסיף כי "השיח התנהל בהרגעה אמרתי לו שנעזור לך", התקרבו אליו

נגדים נוספים "סגרנו עליו... באיזשהו שלב ביוזמתו של טיראן מתבצעת השתלטות פיזית עליו, פריקת הנשק ונטרול החייל על הרצפה עם אזיקים והוצאת הנשק ממנו" (עמ' 2 ש' 22-24). אשר לסכנה הנשקפת ממנו ציין העד "לא חששתי מירי מכוון חששתי מירי בטעות שהוא ילחץ על ההדק זה מצב מסוכן" (עמ' 2 ש' 24-25). בהמשך ציין העד כי נתנו לחייל מים, מפקד היחידה ניגש אליו, הסבירו לו את חומרת המצב והרגיעו אותו, עד שהגיעו המשטרה, זה היה אחרי שהוא נוטרל. העד ציין כי ה"קנה של הנשק היה כלפי הרצפה באלכסון", כי החייל לא איים על אף אחד מהעדים לאירוע, אך אמר "שהוא רוצה להשתחרר ושהוא הולך לגמור את זה היום" (עמ' 3 ש' 23-26). העד ציין כי "הוא אמר לאנשים להתרחק ממנו למי שהתקרב, יכול להיות שזה גם הזמן שהוא העביר מנצור לבודדת ואז הוא אמר שהוא ינצור שוב" (עמ' 4 ש' 15-17). בהמשך ציין כי הנאשם לא איים על אף אחד, אך בשלב הראשון "לא הרפה מהנשק" (עמ' 5 ש' 3-4). עוד ציין העד כי הייתה הפעלת כוח בעת נטרול הנאשם, "הצמידו אותו לרצפה עד שלקחנו את הנשק, ולאחר מכן הרפינו עזרנו לו לקום נתנו לו מים" (עמ' 5 ש' 12-13). מעדותו עולה כי הנאשם לא איים ישירות על הסובבים, אך היה במצוקה נפשית ושילוב זה עם החזקת הנשק, ש"ככל הנראה" יש כדור בקנה, חייב התייחסות אל הנאשם כמקור איום (עמ' 5 ש' 24-26).

11. מפקד גף המנהלה, רס"ן ג' א', מפקדו של הנאשם, מסר כי קיבל דיווח על האירוע אף שלא נכח בו ומסר פרטים על אודות שיחת הטלפון בינו לבין הנאשם, במהלך האירוע "יים ענה לי ברוע, אני שואל אותו האם הוא עם נשק... אומר לי שהוא עם נשק וכן היה אירוע בש.ג., אמרתי לו שאפשר לפתור את הכל ושיניח את הנשק... אני הרגעתי אותו ובמקביל הגיעו אליו כבר מפקדים שהיו איתנו במשא ומתן להוריד את הנשק. י אמר לי שעד שאני לא מביא לו מכתב שחרור מהצבא הוא לא מניח את הנשק. מסרתי לו כי היום הוא ישתחרר מהצבא רק שיוריד את הנשק..." (אמרה מיום 2.5.2018 בעמ' 1 ש' 14-18).

12. רנ"ג א' ט' מסר אף הוא פרטים בנוגע לאותו אירוע. העד מסר כי עם קבלת דיווח טלפוני ש"היו יריות במחנה מנהלתי", התקשר לחמ"ל ויצא ביחד עם תא"ל ש' ממשדרו בכלי הרכב שלהם לכיוון ש.ג. המחנה המנהלתי. העד מסר כי עם הגיעו לש.ג. נטל כלי נשק מאחת החיילות שעמדו בשער המחנה. כיתת הכוננות הוקפצה. נמסרו לו פרטים שונים בנוגע להתרחשות עם החיילת בש.ג., העד הנחה לסגור את הש.ג. לכניסה ויצאה. העד מסר כי "בעיקול האחרון לפני המחנה מנהלתי" בעודו נוהג בכלי הרכב אחרי הרכב שבו נהג תא"ל ש' הבחין בצד שמאל של הדרך בנאשם כשעל גבו נושא תיק גדול, קיטבג "נשק בתלה-צוואר" והוא נועל נעל אחת (פרט הנתמך בגרסת

הנאשם כי נעלו נפלה לו בשלב מסוים). תא"ל ש' חסם את דרכו של הנאשם עם כלי הרכב, יצא לעבר הנאשם והחל לשוחח עמו, הוא ביקש ממנו לשבת על מעקב הבטיחות וכך עשה הנאשם. העד ציין כי בעדינות התקרב לעברו ביחד עם מפקד גף הלוגיסטיקה רס"ב י'. בהמשך קיבל הנאשם שיחה ממפקד גף המנהלה שנמשכה 1-2 דקות. למקום הגיע גם מפקד גף הבטחון רס"ן מ'. בעוד היה הנאשם עסוק בטלפון, כשהנשק מופנה למטה במצב "תלה-צוואר" השתלטו העד ורס"ב ירון על הנאשם. י' הוציא את המחסנית, העד ציין כי הוריד לו את הנשק מהצוואר. ירון "לוקח את הנשק פורק אותו... ומגלה שיש כדור בקנה" (עמ' 2 ש' 5-6). בהמשך, העד ורס"ן מרזה הורידו את תיקו של הנאשם מהגב, השתלטו עליו. בשלב זה חבר אליהם רס"ר היחידה יוסי כהן, השלושה אזקו את הנאשם עם אזיקונים. למקום הצטרף מפקד היחידה סא"ל לזר. נתנו לנאשם מים והרגיעו אותו. העד ציין כי למקום הוזעקו שוטרי משטרת ישראל ומצ"ח (ראו בהקשר זה גם עדותו של רס"ר י' כ' שמסר פרטים דומים בנוגע למהלך ההשתלטות על החייל (אמרה מיום 29.4.2018 בעמ' 2)).

13. פרטים דומים בנוגע לאירוע ההשתלטות עלו גם מעדותו של רס"ב מ' י', שישב במשרדו של טיראן עם קבלת ההודעה על האירוע. העד תיאר את נסיעתו למקום ביחד עם טיראן ותא"ל ש'. העד ציין כי כאשר ירדו לשוחח עם הנאשם היה "עם מחסנית בהכנס, אצבע על ההדק, ביקש שאף אחד לא יתקרב אליו, ניסו להרגיע אותו" (אמרה מיום 26.4.2018 בעמ' 1 ש' 11-12). העד תיאר את שיחת ההרגעה שערך תא"ל ש' עם הנאשם. לא זכר מי הוריד את הנשק מצווארו של הנאשם והעבירו לידיו שלו (עמ' 2 ש' 14-18). אך העיד שהוא פרק את הנשק "ראיתי את הנשק עם מחסנית בפנים ועם המק פורק בחוץ, לא שמעתי אם הנשק ירה או לא, אבל אני רואה שהמק פורק בחוץ אז אני לוקח בחשבון שהנשק נדרך" (עמ' 2 ש' 24-26).

14. רס"ן מ' ת' מפקד גף הביטחון, חיזק אף הוא את גרסאות העדים האחרים, כי הבחין בחייל כשיושב בשול הדרך סביבו תא"ל ש', טיראן אוחנה וירון מזרחי, "הנשק מונח על ברכיו וסוג של הקנה מופנה כלפי התא"ל... החייל מחזיק את ידית הנשיאה... מבחין שהנשק של החייל על מצב בודדת ומנסיון מזה עפ"י הדיווח החייל ביצע ירי מהנשק סביר להניח שיש עוד כדור בתוך בית הבליעה של הנשק כי המק פורק בחוץ. הוא היה על בודדת כשהוא עם 5 אצבעות על ידית הנשיאה ביקשתי מהחייל להעביר את הנשק לנצור מבודדת ומה שהוא צריך נעזור לו" (אמרה מיום 26.4.2018 בעמ' 1 ש' 19-26 עמ' 2 ש' 1-3). לאחר ההשתלטות העיד העד כי הנשק הועבר לקצין האפסנאות שהוציא מחסנית מבית המחסנית, ביצע דריכה כדי להוציא את הכדור מבית הבליעה "ראיתי כדור עף פיזית" (עמ' 2 ש' 10-11).

15. פרט לאירועים האמורים, יוחסה לנאשם עברה של **הטלת המום**. פרט אישום זה נשען על דברים שמסר הנאשם באמרתו. הנאשם מסר כי "דקרתי את עצמי ברגל לפני כחודש, בשביל לקבל גימלים, לא הצלחתי לפצוע את עצמי ברצינות, הייתה לי כוונה לקרוע לעצמי את הרגל ולמחרת קב"ן היחידה אמר שאני עושה הצגות. לא קיבלתי גימלים בכלל, ואת כל זה עשיתי בשביל גימלים, בשביל להיות בגימלים כל השרות" (אמרה ראשונה מיום 26.4.2018 עמ' 6 ש' 19-23). באמרתו השנייה מאותו יום, שב על כך שהעדיף להיות פצוע ולקבל גימלים, על פני הגעה "מדי יום ליחידה" (עמ' 1 ש' 2-5 לאמרתו השנייה במצ"ח 26.4.2018). לאחר המעשה פונה לבית חולים, בהמשך פונה לקב"ן (חיזוק לגרסתו ניתן למצוא גם במסמכים הרפואיים שצורפו לחומר הראיות; וכן באמרתו של רס"ר ט' ד' מפקדו של הנאשם (אמרה מיום 26.4.2018 עמ' 1 ש' 13-14)).

16. התמונה הראייתית הלכאורית המתקבלת היא של מי שהחליט **מבעוד מועד** "לעשות מעשה" קיצוני **על מנת להשתחרר מן הצבא**. ביום 26.4.2018 הוא קרב לש.ג. היחידה ונתקל באקראי בחיילת רב"ט ד' ב' י' ששהתה בו אותה עת. הוא ניסה לחטוף ממנה לכאורה את הנשק, לאור התנגדותה הפעיל כלפיה לכאורה כוח, כשמאמציו לא הועילו, עשה שימוש בתרסיס הגז שהיה ברשותו, ריסס אותה בפניה והסב לה נזק. למקום הגיע רב"ט ד' ח' וניסה למנוע מן הנאשם להמשיך במעשיו, הנאשם כיוון אף אליו לכאורה את תרסיס הגז, אך עלה בידי רב"ט ח' להדפו. הנאשם הצליח ליטול את הנשק שהיה טעון במחסנית ובמצב נצור. כעבור מטרים בודדים החל להתקדם לכיוון הבסיס המבצעי, במעלה ההר, בשלב מסוים העביר את הנשק לכאורה למצב בודדת. המשיכו אחריו מפקדים וחיילים מן היחידה, תוך שהוא מאיים עליהם לבל יתקרבו. בשלב מסוים כיוון את כלי הנשק כלפי מעלה כשהוא במצב בודדת ולחץ על ההדק. מכלי הנשק נורה כדור.

עוד ניתן לקבוע לכאורה, כי מאמציו של הנאשם לנקוט אמצעים להביא לשחרורו מן הצבא מצאו ביטוי אף חודש קודם לכן, כאשר ביום 25.3.2018 דקר את עצמו ברגלו באמצעות סכין וחתך את ידו השמאלית בחתכים שטחיים.

יש לקבוע אפוא כי התשתית הראייתית הלכאורית מבססת סיכוי סביר להרשעתו במיוחס לו בכתב האישום.

עילות המעצר

17. אין להכביר מילים על אודות החומרה הניבטת מן המעשים המתוארים. הנאשם גמר אומר בדעתו, יום לפני האירוע לשים קץ לשירותו הצבאי, יהא המחיר אשר יהא. בתוך כך נקט שורת פעולות שהציבו אותו עצמו ואת כלל הסובבים אותו בפני **סיכון**

ממשמעותי, ללא אבחנה ובלא שבחל באף אמצעי זמין (ראו בהקשר זה למשל גם אמרתו של **רס"ר כ'** "הכוונה שלו הייתה לפגוע וליצור פרובוקציה בכל מחיר. הוא גם אמר את זה כשהשתלטנו עליו שאלנו אותו למה עשית את זה... והוא אמר אני באתי לפגוע בעצמי **ולא הייתה לי בעיה לפגוע בכל מי שמסביב**" (אמרתו מיום 29.4.2018 בעמ' 3 ש' 52-54). כשהוצגו הדברים לנאשם באמרתו הנוספת מיום 2.5.2018 ציין הנאשם "הוא צודק שאמר שרציתי ליצור פרובוקציה בכל מחיר, ואמרתי שמהמקום הזה אני לא יוצא חי" (אמרה מיום 2.5.2018 בעמ' 3 ש' 20)).

הכל היה **כשר** בעיניו של הנאשם על מנת להשיג את מבוקשו – להשתחרר מהצבא – ובכך נעוצה **מסוכנותו**. הוא נקט **אלימות** כלפי החיילת רב"ט ב' י', שנקרתה בדרכו באקראי, הפעיל כלפיה כוח, שלא הועילו מאמציו, ריסס לעברה גז פלפל תוך שהסב לה נזקים בעינה הימנית. ניסיונו הכוחני ליטול מצווארה את כלי הנשק (שהיה ב"תלה צוואר"), הסב לה כאב באזור זה. את תרסיס הגז אף כיוון הנאשם כלפי רב"ט ח' שנחלץ לעזרתה. בהמשך, הגדיל לעשות, נטל את הנשק, התרחק כמה מטרים, העבירו למצב בודדת **וירה באוויר**, אך בנס הסתיים האירוע בלא נפגעים נוספים. נדרשו שלושה אנשי הקבע שקרבו אליו אט אט על מנת לנהל עמו "משא ומתן" **ולנטרל בעדינות את הסכנה אשר נשקפה ממנו**. הנאשם ניצל את המצב, בעודו מבטיח לסובבים כי יניח את הנשק וינוטרל ממסוכנותו, רק אם יבטיחו לו כי ישוחרר מהצבא.

לא יכול לקום חולק, כי המעשים מצביעים על **מסוכנות ממשית** שנשקפה מן הנאשם. הגם שלא שם לו למטרה לפגוע באף אחד, דומה כי מצבו הנפשי בשילוב עם השימוש בכלי הנשק כשהוא טעון ונצור, הפכו אותו **למקור סיכון משמעותי** כלפי עצמו וכלפי כל הסובבים אותו ("אני יריתי לא הסתכלתי לאן הוא עף" אמרתו הראשונה בעמ' 6 ש' 10-16). מעשיו יצרו **סיכון מכוון לזולת**. מעשיו מגבשים את **עילת המסוכנות הכללית** בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996. נכונותו בכל מחיר להשתחרר מהצבא תוך נקיטת שורת מעשים אלה הם מקרה **מובהק** לאירוע המקים **במלוא עוזו** את **עילת המסוכנות הצבאית** ואף את **הפגיעה החריפה במשמעת הצבא**. הרהבת העוז ליטול בלא רשות נשק מחיילת שהייתה אמונה על עמדת השער במחנה, דריכתו וביצוע מעשה ירי ממנו בלא נתינת הדעת למתרחש סביבו, ואף השימוש באלימות ובתרסיס הגז שניתן לו כאמצעי הגנה במסגרת השירות הצבאי, כאמצעי התנגדות כלפי חברתו לשירות, הם מעשים חמורים העומדים בניגוד גמור לפקודות הצבא ולכללים המתחייבים בהקפדה על כלי נשק והימנעות משימוש בלתי חוקי בו.

בפסיקת בית הדין הצבאי לערעורים כבר נקבע בהחלטות מעצר, שעניינם שימוש בלתי חוקי בנשק כי על צה"ל מוטלת חובה לעשות הכול על מנת לדאוג לכך שחייליו, אשר הופקדו בידיהם על ידי הוריהם, ישובו לביתם בתום שירותם הצבאי שלמים ובריאים בגופם ובנפשם. חובה מוסרית זו טומנת בחובה ציווי לנקוט סנקציה חריפה במקום שבו מסתכנים במזיד חייו של חייל שלא לצורך (ע"מ 12/09 טור' צ' נ' התובע הצבאי הראשי (2009)).

חוקיות המעצר

18. הסנגור העלה טענות בדבר חוקיות המעצר וסבר כי טעם זה לבדו מצדיק את שחרורו של הנאשם מן המעצר. נטען כי הנאשם נעצר תחילה על ידי משטרת ישראל וכי בהגיעם של השוטרים הצבאיים למקום, שבו ועצרו אותו בשנית, נטען כי עד למועד הדיון בבית הדין הוחזק הנאשם במעצר לא חוקי, תוך חריגה ממניין השעות הקבוע בחוק. בדיון הארכת המעצר שהתקיים לפני ביום 27.4.2018 דחיתי טענה זו. קבעתי כי רשויות המשטרה הצבאית, אכן טעו לחשוב כי המעצר התבצע לראשונה על ידם בשעות אחר הצהריים, בעוד דוח המעצר של המשטרה הוא מהשעה 12:30 (ראו דוח מעצר השוטר רס"ר אלדד וקנין). קבעתי כי בקשת הארכת המעצר על ידי התביעה הצבאית הוגשה ביום 27.4.2018 בשעה 13:00 "תוך חריגה קלה מהשעה הנקובה בדוח המעצר" (הגם שבבקשת הארכת המעצר נכתב כי תום הפקודה הוא בשעה 17:00). עוד קבעתי כי פגם במניין השעות או בחוקיות המעצר, אינו מאיין מניה וביה את חוקיות המעצר ויש לאזנו אל מול התשתית הראייתית הקיימת ועילות המעצר (ע"מ 65/07 רב"ט ר' נ' התובע הצבאי הראשי, בפס' 17 (2007); ע"מ 25/17 טור' ב' נ' התובע הצבאי הראשי (2017)).

עוד יצוין, כי בפסיקת בית הדין הצבאי לערעורים נקבע, כי אף אם תקופת המעצר הראשונית לוקה באי חוקיות, עם הגשת כתב אישום, קמה כידוע, סמכות בית הדין ליתן פקודת מעצר בהתאם להוראת סעיף 243(א)(2) לחוק השיפוט הצבאי (השוו ע/129/13 טור' ש' נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 11 (2013)). מכל מקום, אין המדובר בטענה אוטומטית המובילה לשחרורו, אלא יש לבחון את מהות הפגם הפגיעה הלכאורית בזכויות העצור ואיזונים אל מול התשתית הראייתית הקיימת ועילות המעצר שהמקרה מקים.

בנסיבותיו של מקרה זה, מדובר כאמור בחריגה קלה בין מועד פקיעת פקודת המעצר על ידי שוטרי משטרת ישראל, לבין המועד שבו הוגשה בקשת המעצר לבית הדין ביום 27.4.2018. יתר על כן, באמרתו מסר החשוד, כי בתום ההשתלטות "המפקדים... אזקו אותי באזיקונים, הושיבו אותי על הגדר עד שהגיעה משטרה כחולה, משם לקחו

אותי למטה למחנה המנהלתי, משם למשרד חיכינו ואז הגעתם" כאשר כוונתו למשטרה הצבאית (אמרתו הראשונה עמ' 3 ש' 6-8; חוזר על כך גם באמרתו מיום 2.5.2018 עמ' 3 ש' 4). אף בעדותו של **רס"ר המחנה – י' כ'**, פורט כי עם הורדתו למחנה המנהלתי בתום האירוע, הוא עבר בדיקה על ידי רופא היחידה שלאחריה הגיעו נציגי המשטרה הצבאית (ראו דוח פעולה של שוטרי מ"צ ופקודת המעצר). העד שנכח במהלך הבדיקה ציין כי רופא היחידה, ערך לו בדיקה פיזית כללית (ידיים, רגליים, עיניים, פיקות) וכי הבדיקה נמצאה **תקינה** (אמרת רס"ר כ' מיום 29.4.2018 בעמ' 2). הנה כי כן, אף אילו יוכח כי נפלה טעות בשיקול הדעת של שוטרי משטרת ישראל שעשו פעולה למעצרו של הנאשם, והעניין טעון בירור בהליך העיקרי, הרי שמעשית, הנאשם **לא** נחקר עד לבואם של גורמי מצ"ח, אלא אדרבא, בעת ששהה ביחידה במחנה המנהלי, נוצל הזמן עד לבואם של גורמי המשטרה הצבאית לצורך בדיקה רפואית של הנאשם. מהות הפגם ואיזונו עם קביעותיי בנוגע לתשתית הראייתית המבוררת במקרה זה ועילות המעצר הקמות בצידה, מצדיקות דחיית טענת ההגנה במישור זה.

מצבו הנפשי של הנאשם

19. הסנגור העמיק טיעוניו **במצבו הנפשי** של הנאשם בעת ביצוע העברות, ואף כיום בעת שהותו במעצר ממשי במתקן הכליאה. מהתמונה הראייתית הלכאורית, אכן עולה, כי הנאשם חווה קשיים במישור הנפשי לאורך שירותו צבאי. הוא נפגש במהלך שירותו הצבאי עם גורמי רפואה וברה"ן והיה מוכר לגורמים אלה.

באמרתו עמד הנאשם על מצוקתו הנפשית, שמצאה ביטוי בכך ששירותו הצבאי לווה באכזבות ובסבל מצדו. העד ציין כי תחילה ביקש להתנדב לשירות קרבי, החל בגיבוש לצנחנים ממנו פרש לאור קושי מנטלי, אך בחר לא לוותר. הוא גויס לשירות צבאי בגולני, בחלוף שבוע, הועבר בשל "אי התאמה", משם הועבר לטכני בחיל האוויר, למסלול טירונות והכשרת מכוואי מטוסים, ממנו נפלט בגין "אי התאמה". הוא שובץ כמאבטח מתקנים ביב"א XXX, ובחלוף חודשיים נפלט בגין אי התאמה גם כן. בעקבות אבחון פסיכיאטרי, הורד לו הפרופיל הרפואי והוא שובץ ביחידתו כעובד כללי. הוא ציין כי שוחח עם מפקד הגף, על העלאה לוועדת אי התאמה ושחרור מן הצבא, בהמשך פגש בקב"ן ובקפ"ס והתאכזב מכך שמפקדיו "הכחישו הכל". בעקבות הדברים, יצא לנפקדות, ציין כי הובטח לו לבטל את הנפקדות, בהמשך היה עריק. הוא נשפט וריצה עונש בן שבוע בכלא צבאי. בהמשך הועבר לטכני כעובד רס"ר לתקופת מבחן "מהר מאוד הבנתי שזה אותם תנאים כמו הבסיס שאני כבר נמצא בו אם לא יותר גרועים, שקעתי בדיכאון" ציין כי העדיף לחזור ליב"א, "הרגשתי מוכנע

ומדוכא". בין לבין פנה הנאשם פעמיים למיון ולבית חולים פסיכיאטרי "הבנתי שאין לי יותר אפשרויות" בניסיון להשתחרר מן הצבא (עמ' 3 ש' 16 עד עמ' 4 ש' 23).

מצבו הנפשי עולה גם מאמרות עדים נוספים (כך למשל, אמרתו של ג' א' מפקדו, כי הנאשם קיים פגישות תכופות עם קפ"ס היחידה ואף עם פסיכיאטר היחידה (עמ' 1 ש' 22 עד עמ' 2 ש' 4); אף מאמרתו של רס"ר ט' ד' שסיפר כי בערבו של האירוע ביקר הנאשם בבית חולים פסיכיאטרי ובעקבות האבחון שם החליט "לסיים" עם הצבא (אמרתו בעמ' 1 ש' 14-24); על קשייו של הנאשם להסתגל לתפקיד ועל מפגשיו החוזרים עם גורמי הטיפול ראו גם אמרתו של רס"ר כ' (עמ' 2 ש' 32-35) כי "נבדק מספר פעמים עם פסיכיאטרים, טופל במישור הן הרפואי הן הפיקודי, בכל הפעמים נמצא כשיר גם מבחינה פיקודית וגם מבחינה רפואית".

20. לחומר הראיות צורפו תדפיסי המפגשים של הנאשם עם גורמי ברה"ן לאורך שירותו הצבאי. במקביל הגיש הסנגור לבית הדין במסגרת טיעונו אסופת מסמכים רפואיים ונפשיים בנוגע לנאשם על ידי גורמי אבחון פרטיים וצבאיים (מע/1 – מע/9). עיינתי במסמכים. הדברים לא יפורטו בהרחבה **מטעמי צנעת הפרט**. די בכך שיצוין כי התמונה הראייתית הלכאורית העולה ממסמכי ברה"ן **הצבאיים** היא כי דובר במי שחוהה קושי במישור ההסתגלותי עם מאפיינים דיכאוניים ללא עדות להפרעה נפשית, וכי על יסוד קשיים אלה הומלץ על שינוי תנאיו. התרשמות הפסיכיאטר הייתה כי לאחר שיימצא לו תפקיד מתאים, הוא מעריך כי "חלק גדול ממצוקתו יתפוגג" (ראו למשל מפגש קב"ן מיום 8.8.2017; מפגש מיום 23.11.2017; מפגש לאחר שחתך עצמו שבסיומו הומלץ על חזרתו לשירות בפיקוח מיום 25.3.2018). אף המסמכים שהגיש הסנגור מעלים תמונה, המלמדת על חוסר בשלות אישיותית המצדיקה פיקוח ועזרה במישור הנפשי, אך אינה עולה כדי סימנים פסיכוטיים (ראו למשל מע/3, מע/4, מע/5).

בפסיקת בית המשפט העליון כבר נקבע כי בעת בחינת הראיות לכאורה יש לשקול גם קיומן של ראיות הצופות זיכוי מחמת אי שפיות הדעת, כך שככל שהסיכוי לכך שההליך יסתיים בזיכוי גבוה יותר, כך יש להימנע ממצר ממשי ולהורות על אשפוז כפוי או חלופה ההולמת את המסוכנות (ראו למשל בש"פ 90/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (טרם פורסם, 13.2.2018)).

במקרה דגן **לא** ניתן לקבוע, ולו לכאורה, כי הנאשם יזוכה מחמת סייג **אי שפיות הדעת**. הדברים הובהרו ברחל בתך הקטנה בחוות הדעת הנפשיות שהוגשו, הן עובר לאירוע (ראו פנייתו למיון בערב 24.4.2018 שם התרשם הפסיכיאטר כי "שיפוט שיקול דעת ובוחן מציאות שמורים. התרשמות ברורה לרווח משני בולט" וכי אין התוויה לאבחון פסיכיאטרי אלא להפרעה הסתגלותית (מע/1)); הן בבדיקתו הראשונית

בדקות שלאחר האירוע "לא פסיכוטי, עונה לעניין בהכרה מלאה, מתמצה בזמן ובמקום" (חוו"ד מיום 30.4.2018, ד"ר איגור בוכשטבר, המתעדת את בדיקתו ביום 26.4.2018).

התרשמות דומה עולה אף מעיון בחקירתו של הנאשם. ניכר כי דובר במעשה שלווה בתכנון מראש ולא במעשה שהוא תולדה של אובדן שליטה או חוסר שפיות. "תכננתי לקחת נשק, לא ידעתי שאקח מהש.ג. חשבתי שאני אקח מהבן אדם הראשון שיראה ליי" (עמ' 12 ש' 12-13). הוא הוסיף "לא באתי לפגוע באף אחד. לא באתי לבצע פשע בזדון אני במצוקה ואין לי ברירות אחרות. רציתי שהצבא ידע שזה באשמתו... (עמ' 12 ש' 25-26). בהמשך, "אם לחטוף נשק זה לא עובד, אז מה יעבוד?" (עמ' 17 ש' 26-25). אמרתו מפורטת, מלמדת על שליטה מלאה, מודעות מלאה, זיכרון לפרטים. חוסר שביעות הרצון על רקע מצוקה נפשית, אכן הביא אותו לבצע את המעשה, אך אין בכך כדי לעלות כדי סייג אי השפיות, ולו לכאורה, על פרשנותו הצרה ומבחניו בפסיקת בתי המשפט (ראו למשל ע"פ 7396/15 **גדליה נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 13.6.2017); יעקב קדמי **על הדין בפלילים** חלק ראשון 491-489 (2004)).

21. אשר לשאלת **כשירותו למעצר**, קיימת הידרשות מפורשת של הגורמים המומחים לעניין זה. בבדיקתו מיד לאחר האירוע בי"א XXX (26.4.2018) כתב ד"ר בוכשטבר כי הוא כשיר למעצר (חוו"ד ממועד זה). ביום 29.4.2018 נבדק ונמצא כשיר למעצר (ראו חוו"ד ברה"ן, ד"ר ליאשקו ליאוניד הנושאת תאריך זה). ביום 30.4.2018 ניתנה המלצה דומה (ראו חוו"ד ברה"ן, ד"ר ליאשקו ליאוניד הנושאת תאריך זה). במהלך דיוני המעצר טען הסנגור כי בידיו חוות דעת מטעם ד"ר י. חרמון שלפיה הנאשם אינו מתאים לשירות בצה"ל, הוא במצוקה וזקוק למעקב נפשי (מע/2). על רקע טיעוני הסנגור, שב בית דין זה והפנה אותו להערכת קב"ן נוספת. ביום 2.5.2018 התקבל עדכון רש"ץ קב"נים כי בבדיקות שנערכו לנאשם עם הגיעו למתקן הכליאה "לא עלו ממצאים חריגים או דחופים שהצריכו בדיקה דחופה או טיפול דחוף". באותו מועד לא עלה בידי גורמי ברה"ן לבדקו לאור העובדה שהובא למתחם בית הדין לצורך עריכת דיון בעניינו. בדיון מיום 6.5.2018 הופנה לבדיקת קב"ן נוספת ולבדיקת רופא, על מנת שיוצגו לגורמים הרלוונטיים כלל המסמכים הרפואיים והנפשיים שנאספו בידי הנאשם. ביום 7.5.2018 נבדק על ידי רופא. ביום 9.5.2018 התקבל עדכון רש"ץ קב"נים כי המסמכים ה"אזרחים" התקבלו רק ביום 8.5.2018 ומשום כך בדיון שהתקיים ביום 10.5.2018 טרם ניתנה התייחסות המערך לבדיקתו המלאה על יסוד המסמכים האמורים. **היום**, ניתנה התייחסות נוספת של רש"ץ קב"נים ממתקן הכליאה נמסר כי "החייל ממתין להערכה של הפסיכיאטרית בבס"כ" וכי הנאשם

"נלקח לבית הדין לפני שהפסיכאטרית הגיעה לעבודה". בואר כי טרם הדיון הבא ייעשה מאמץ להשלים את אבחוננו.

עולה כי בהינתן תמונת המצב המשפטית והערכת גורמי ברה"ן עד כה, לא קיימת מניעה להורות על מעצרו הממשי של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים, וזאת בצד הנחייה מפורשת למעקב ופיקוח הדוק על מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם, על מנת להבטיח שלמות גופו ונפשו.

העתק יופנה לרש"ץ קב"נים ואחראי מרפאת בס"כ XXX.

ככל, שהמלצת גורמי ברה"ן לנוכח מסמכי ההגנה, תורה אחרת, פתוחה בפני הצדדים הדרך לעתור לעיון מחודש בשאלת המשך מעצרו הממשי.

סוף דבר

22. הנאשם ייעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

- ניתנה היום, 13 במאי 2018 בפומבי, במעמד הנאשם והצדדים.
- זכות ערעור כחוק.

שופטת

הנוסח כפוף לתיקוני הגהה ועריכה